

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/28/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120307359
Dátum vydania rozhodnutia:	07.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6120307359.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu T. F., narodeného XX. Y. XXXX, s registrovaným trvalým pobytom v obci Bohunice, okres Ilava (podnikajúceho pod obchodným menom Peter Barták, s miestom podnikania 018 52 Bohunice 75, IČO: 40 918 424), zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 276/46, 911 40 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému Y. Z., narodenému X. E. XXXX, s registrovaným trvalým pobytom Obrancov mieru 347/15, 018 41 Dubnica nad Váhom (podnikajúcemu pod obchodným menom Miloš Cyprich - ECON, s miestom podnikania Obrancov mieru 347/15, 018 41 Dubnica nad Váhom, IČO: 32 269 975), zastúpenému Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, o zaplatenie 1 950 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/87/2022-263 z 24. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 36Cb/77/2020-201 z 13. mája 2022 žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli ústnou formou zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo zhotovenie a montáž kuchynskej linky v byte č. 16, nachádzajúcom sa v komplexe Orion v Dubnici nad Váhom (ďalej aj „byt č. 16“ alebo „byt“), za zmluvne dohodnutú cenu 2 950 eur, pričom žalobca mal predmetnú kuchynskú linku zhotoviť podľa vizualizácie a výkresovej dokumentácie. Žalobca ako zhotoviteľ zmluvu o dielo uzavrel ako podnikateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti so žalovaným ako fyzickou osobou - nepodnikateľom, dôkazom čoho je aj

faktúra č. 10190001, v ktorej samotný žalobca označil žalovaného ako fyzickú osobu - nepodnikateľa a ďalej skutočnosť, že žalovaný uvedenú faktúru, ako aj uhradenú zálohu v sume 1 000 eur neeviduje v účtovníctve (čo potvrdil aj Daňový úrad Trenčín vo vyjadrení z 19. januára 2022). V spore tiež nebolo preukázané, že by žalovaný (ktorý je aj podnikateľom, pričom byť č. 16 patrí do podniku žalovaného ako podnikateľa) v čase uzavretia zmluvy o dielo byt prenajímal tretím osobám, keďže oprávnenie na predmet činnosti - prenájom nehnuteľností bolo žalovanému vydané až dňa 23. apríla 2019. Zmluva o dielo bola uzavretá - podľa názoru súdu prvej inštancie - podľa § 633 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“). Súd ju považoval aj za zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 ods. 1 OZ), keďže bola uzavretá medzi žalobcom ako dodávateľom (§ 52 ods. 3 OZ) v rámci jeho podnikateľskej činnosti a žalovaným ako spotrebiteľom (§ 52 ods. 4 OZ). V spore nebolo preukázané, že by žalovaný pri uzavretí a plnení zmluvy o dielo konal v rámci predmetu jeho obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

3. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca kuchynskú linku zhotovil a namontoval v byte č. 16, čo potvrdzuje aj predložená fotodokumentácia. V spore však nebolo preukázané, že žalobca zmluvne dohodnuté dielo (kuchynská linka) riadne vykonal podľa zmluvy o dielo v zmysle § 633 ods. 1 OZ. Predložená fotodokumentácia kuchynskej linky podľa názoru súdu nepostačuje na preukázanie, že dielo bolo riadne vykonané podľa zmluvy o dielo, nakoľko nie je zrejmé, či kuchynská linka bola zhotovená v súlade s vizualizáciou a výkresovou dokumentáciou. Samotný žalobca na pojednávaní dňa 6. októbra 2021 potvrdil, že ním vykonané dielo malo vady, ktoré „vyskočili“ najmä v dôsledku nepreloženia vypínača, kvôli čomu sa museli posúvať skrinky. Vadu, ktorá mala vzniknúť v dôsledku nezameraného betónového prekladu mu žalovaný mal oznámiť po ukončení ich spolupráce, z čoho vyplýva, že žalobca pripustil existenciu aj tejto vady. Tiež v písomnom vyjadrení z 29. júna 2021 žalobca pripustil, že v dôsledku nepreloženia vypínača nebola dodaná otvorená polička. Z uvedeného vyplýva, že žalobca dielo nevykonával riadne podľa zmluvy o dielo a § 633 ods. 1 OZ, nakoľko dielo nebolo zhotovené a namontované podľa zmluvne dohodnutej vizualizácie a výkresovej dokumentácie kuchynskej linky. Vady diela potvrdil aj svedok Y. T., ktorý na pojednávaní dňa 6. októbra 2021 uviedol, že tam boli menšie rozmery, dvierka sa nedali úplne otvoriť kvôli digestoru, nebol vyhotovený preklad, na základe čoho sa musela kuchynská linka celá prerábať a vznikli tam nepoužiteľné priestory. Výrobca si nezameral betónový preklad a vyrobil linku akoby tam preklad nebol a následne došlo k zužovaniu skriniek. Podľa svedka C. V. pod prekladom bola diera v kuchynskej linke 10 x 20 centimetrov, 1 skrinka sa dala otvoriť len na 15 centimetrov a na koncovej skrinke búchali dvierka do digestoru. Podľa tvrdenia žalobcu dielo nemohol riadne vykonať podľa zmluvy z dôvodu, že žalovaný mu neposkytol súčinnosť pri prekládke nezakresleného elektrického vypínača. V spore však takéto tvrdenie žalobcu nebolo preukázané. Žalobca nepreukázal, že žalovanému oznámil nevyhnutnosť premiestniť predmetný vypínač pre riadne vykonanie diela podľa zmluvy. Podľa výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 6. októbra 2021 žalovaný pri montáži kuchynskej linky na mieste samom nikdy nebol, čo potvrdil aj žalovaný, a teda súdu nebolo zrejmé, kedy a akým spôsobom mu žalobca mal oznámiť nevyhnutnosť prekládky vypínača. Taktiež v spore nebolo preukázané tvrdenie žalobcu o tom, že by žalovaný odmietol vykonať prekládku vypínača. Okrem vyjadrenia žalobcu neboli jeho tvrdenia v spore preukázané žiadnym iným dôkazom a nebola tiež preukázaná ani vedomosť žalovaného o potrebe preloženia vypínača (a ani nemožnosti riadneho otvorenia dvierok skrinky), ktorú mal (podľa žalobcu) získať z vizualizácie a výkresovej dokumentácie diela, avšak žalovaný ako kúrenár nebol odborníkom v oblasti nábytku.

4. V spore nebolo preukázané, že žalobca ním vykonané dielo odovzdal žalovanému a že žalovaný predmetné dielo prevzal a nadobudol k nemu vlastnícke právo. Samotná skutočnosť, že kuchynská linka bola namontovaná žalobcom v byte nie je postačujúcim dôkazom jej odovzdania žalovanému. Rovnako v spore nebolo preukázané, že kuchynská linka sa len na základe montáže v byte a bez toho, aby dielo bolo riadne vykonané podľa zmluvy a odovzdané žalovanému, stala súčasťou bytu v zmysle § 120 ods. 1 OZ. Taktiež ani vyplatenie preddavku v sume 1 000 eur nie je dôkazom riadneho ukončenia diela, nakoľko v zmysle § 634 ods. 2 OZ zhotoviteľ diela je oprávnený aj v období vykonávania diela požadovať preddavok na cenu diela, pričom samotný žalobca vo faktúre č. 10190001 označil platbu 1 000 eur ako preddavok.

5. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu, že dielo bolo odovzdané na stretnutí dňa 26. októbra 2018 za účasti žalobcu, žalovaného a R. Y. R. Y. síce v čestnom prehlásení z 21. júla 2020 vyhlásil, že 26. októbra 2018 bol prítomný pri odovzdávaní a prevzatí kuchynskej linky, neuviedol však výsledok tohto stretnutia (procesu), t. j. či k prevzatiu diela žalovaným skutočne došlo. Tvrdenie žalobcu je aj v rozpore s faktúrou č. 10190001, podľa ktorej malo byť dielo dodané až 5. februára 2019. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie nemal preukázané, že k odovzdaniu diela žalovanému došlo dňa 26. októbra 2018. K čestnému prehláseniu R. Y. z 21. júla 2020 súd prvej inštancie uviedol, že sa nejedná o písomnú svedeckú výpoveď v zmysle § 196 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a prehlásenie má charakter iba súkromnej listiny (bez akejkoľvek poučovacej povinnosti a bez potencionálnej hrozby trestnoprávných následkov trestného činu krivej výpovede).

6. Vzhľadom k tomu, že žalobca nezpracoval predmetný betónový preklad a vypínač do vizualizácie a výkresovej dokumentácie kuchynskej linky, nepožiadaval žalovaného o premiestnenie vypínača a ani ho sám nepremiestnil (napr. aj za pomoci ním zabezpečeného elektrikára), predmetnú kuchynskú linku nebolo reálne možné zhotoviť a namontovať riadne podľa zmluvy, a preto žalovanému podľa § 642 ods. 2 OZ vznikol nárok na odstúpenie od zmluvy, nakoľko žalobca ako zhotoviteľ neurobil nápravu (kuchynskú linku nedal do súladu s vizualizáciou a výkresovou dokumentáciou dohodnutou v zmluve o dielo) ani v žalovaným poskytnutej primeranej lehote. Súd poukázal na to, že žalobca už v priebehu montáže kuchynskej linky vedel o tom, že nebude vykonaná podľa zmluvy, teda vedel o jej vadách. Z e-mailu žalovaného z 2. decembra 2018 je zrejmé, že strany už predtým medzi sebou komunikovali ohľadom nedokončeného diela. V písomnom vyjadrení z 22. júla 2020 žalobca poukazoval na to, že nasledujúci deň (3. decembra 2018) sa uskutočnilo stretnutie, na ktorom však nedošlo k žiadnemu doriešeniu celej situácie. Žalobca navrhol prerobenie vizualizácie podľa nových požiadaviek žalovaného, k čomu však nedošlo. Vzhľadom k uvedenému mal súd za to, že žalovaný už v období pred 2. decembrom 2018 žiadal od žalobcu riadne dokončenie diela podľa zmluvy a odstránenie preukázaných väd diela. V spore neboli žalobcom označené a ani preukázané žiadne návrhy žalovaného na inú zmenu diela oproti tomu, ktoré mal žalobca zrealizovať na základe ústne uzavretej zmluvy o dielo. Žalobca v spore nepreukázal ani iné požiadavky žalovaného na „prerábku“ diela (t. j. mimo väd), ktoré mal vzniesť žalovaný (podľa žalobcu) na stretnutí dňa 3. decembra 2018. Z uvedeného vyplýva, že žalobca vedel o tom, že predmetné dielo riadne nedokončil podľa zmluvy o dielo, že zjavné vady neodstránil ani v primeranej lehote (nielen v období od 26. októbra 2018 do 2. decembra 2018, ale ani po 3. decembri 2018), a preto mal súd za to, že žalobca platne odstúpil od zmluvy o dielo e-mailom z 2. decembra 2018 v zmysle § 642 ods. 2 OZ.

7. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie ceny diela (kuchynskej linky) v sume 1 950 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 20. februára 2019 do zaplatenia zamietol, keďže žalobca v konaní nepreukázal, že celková zmluvne dohodnutá cena diela 2 950 eur, z ktorej preddavok v sume 1 000 eur žalovaný zaplatil, zodpovedá cene diela (kuchynskej linky) skutočne vykonaného žalobcom. Žalobca v spore tiež nešpecifikoval a ani nepreukázal náklady, ktoré účelne vynaložil v dôsledku odstúpenia žalovaného od zmluvy o dielo. Rovnako nepreukázal, že kuchynskú linku po jej demontovaní žalovaným nemohol použiť iným spôsobom. Žalovaný niekoľkokrát vyzval žalobcu na prevzatie demontovanej kuchynskej linky, avšak žalobca reagoval tak, že on kuchynskú linku nechce, on chce peniaze.

8. Námietky žalobcu proti vierohodnosti vylúchnutých svedkov, navrhnutých žalovaným, súd posúdil ako neopodstatnené, pretože vo vzťahu ku skončeniu diela, jeho stavu a vadám ich výpoveď v podstate nerozporela tvrdenia žalobcu. Výsluchy svedkov boli vykonané aj v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pričom v súvislosti s vierohodnosťou svedkov súd poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. III. ÚS 276/2014 z 9. júna 2015, z ktorého vyplýva, že spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, keď jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov, majúci medzi sebou takýto vzťah,

viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno žalobcom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania. S poukazom na uvedené, v danom prípade pomer svedkov (či už príbuzenský, kamarátsky, pracovný alebo iný) nespochybnil vierohodnosť ich výpovede.

9. K ďalšej námietke, týkajúcej sa označenia žalovaného, súd prvej inštancie poukázal na § 133 ods. 1 CSP. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní označil žalovaného menom, priezviskom, obchodným menom, miestom podnikania, dátumom narodenia, ako aj IČO-m, z čoho vyplýva, že žalovaný ako strana sporu bol v návrhu riadne označený v súlade s § 133 ods. 1 CSP. Skutočnosť, že žalobca v návrhu na začatie konania identifikoval žalovaného aj ako podnikateľa, nepopiera jeho pasívnu vecnú legitímáciu v spore a nevylučuje možnosť, aby predmetom konania boli jeho práva a povinnosti, ktoré mu vyplývajú z občianskoprávneho záväzkového vzťahu (zmluvy, ktorá nemá obchodnoprávny režim a nebola uzavretá v rámci jeho podnikateľskej činnosti). Taktiež pokiaľ žalovaný udelil právnej zástupkyni v konaní plnomocenstvo, v ktorom bol označený ako Y. Z., nar. X.XX.XXXX, bytom U. XXX, XXX XX U., podnikajúci ako fyzická osoba pod obchodným menom Miloš Cyprich - ESON, IČO: 32 296 975, miesto podnikania: 018 41 Dubnica nad Váhom, Obrancov mieru 347/15, tak táto skutočnosť nie je postačujúcim dôkazom obchodnoprávneho režimu predmetnej zmluvy o dielo. Možno rozumne predpokladať, že ak žalobca určitým spôsobom označí žalovaného v návrhu na vydanie platobného rozkazu, rovnakými údajmi bude identifikovaný žalovaný aj v plnomocenstve udelenom advokátovi na zastupovanie v spore. Označenie žalovaného v plnomocenstve však neurčuje obchodnoprávny režim predmetného záväzku, ktorý sa posudzuje s prihliadnutím na všetky okolnosti existujúce v čase vzniku zmluvného vzťahu (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka).

10. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v spore úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. O odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 8Cob/87/2022-263 z 24. januára 2023, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

13. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o nedôvodnosti uplatneného nároku a svoje závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. V odvolacom konaní neboli žalobcom tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uviedol nasledovné:

14. Za podstatné odvolacie námietky odvolací súd považoval námietky žalobcu voči právnemu posúdeniu veci ohľadne uzavretej zmluvy ako zmluvy podľa Občianskeho zákonníka v režime

spotrebiteľskej zmluvy, argumentáciu žalobcu, že dielo odovzdal riadne a včas bez väd a že odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného je neplatné, v dôsledku čoho žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zvyšku žalovanej sumy titulom doplatenia ceny diela. Uvedené odvolacie námietky žalobcu odvolací súd považoval za nedôvodné. Konštatoval, že pre rozhodnutie vo veci bolo v prvom rade potrebné po právnej stránke posúdiť charakter zmluvy uzavretej medzi stranami, z dôvodu ktorého sa odvolací súd prioritne venoval tejto otázke. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie medzi stranami uzavretú zmluvu o dielo posúdil správne ako zmluvu spotrebiteľskú, uzavretú v režime Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že pre právny režim a charakter uzavretej zmluvy je rozhodný čas, kedy bola zmluva uzavretá. Z vykonaného dokazovania bolo nesporne zistené (tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odseku 22 napadnutého rozsudku), že žalobca ako zhotoviteľ zmluvu o dielo uzavrel ako podnikateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom u žalovaného nebolo preukázané, že by uvedenú zmluvu uzavrel v postavení podnikateľa, hoci podľa zápisu v živnostenskom registri bol v čase uzavretia zmluvy o dielo aj podnikateľom - fyzickou osobou. Z výpisu zo živnostenského registra žalovaného vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy o dielo žalovaný nemal oprávnenie na predmet činnosti - prenájom nehnuteľností a takéto oprávnenie mu bolo vydané až 23. apríla 2019. Dôkazné bremeno vyvrátenia námietky charakteru uzavretej zmluvy ako spotrebiteľskej niesol žalobca, ktorý dôkazné bremeno neunesol. Skutočnosť, že sám žalobca vystavil faktúru na žalovaného ako na fyzickú osobu svedčí o tom, že v čase uzavretia zmluvy jednal so žalovaným ako fyzickou osobou - nepodnikateľom. Zdôraznil, že žalobca ako podnikateľ koná vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, a preto pri uzavretí zmluvy o dielo mal byť dôsledný a ujasniť si charakter uzavretej zmluvy hneď pri jej vzniku. Ak tak neurobil, preniesol na seba ťarchu následkov podnikateľského rizika. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný udelil plnomocenstvo svojmu právnenému zástupcovi po začatí konania ako fyzická osoba - podnikateľ, odvolací súd uviedol, že žalovaný takto postupoval správne v súlade so spôsobom, akým bol v spore označený. Pre právne posúdenie záväzkového vzťahu a následný charakter sporu sú podstatné okolnosti v čase vzniku záväzkového vzťahu, a nie udelenie plnomocenstva právnenému zástupcovi ex post. Odvolací súd preto vyhodnotil ako účelové tvrdenie žalobcu, že zmluva o dielo bola uzavretá v režime Obchodného zákonníka, a že sa jedná o obchodnoprávny spor.

15. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, že dielo nebolo zhotovené riadne, že nebolo odovzdané a žalovaný si voči poskytnutému plneniu uplatnil reklamáciu a po uplynutí poskytnutej lehoty na odstránenie väd odstúpil od zmluvy, pričom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval odstúpenie od zmluvy za platný právny úkon. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný opakovane vyzýval žalobcu na prevzatie kuchynskej linky, ktorá bola demontovaná z bytu číslo 16, do ktorého bola určená. Je na ťarchu žalobcu, že si túto kuchynskú linku neprevzal a trval na vrátení finančných prostriedkov, čo žalobca ani nerozporoval. Súd prvej inštancie v odseku 27.1. odôvodnenia rozsudku správne konštatoval, že žalobca v spore nešpecifikoval a ani nepreukázal náklady, ktoré účelne vynaložil v dôsledku odstúpenia žalovaného od zmluvy o dielo a ani to, že celková zmluvne dohodnutá cena diela vo výške 2 950 eur, z ktorej preddavok v sume 1 000 eur žalovaný už zaplatil, zodpovedá cene diela (kuchynskej linky) vykonaného žalobcom. V tejto časti odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil zdôrazniac, že platným odstúpením od zmluvy o dielo uzavretej v režime Občianskeho zákonníka, táto zmluva zanikla s právnym účinkom ex tunc, teda od počiatku.

16. Odvoláciu námietku žalobcu, že namontovaním sa zhotovená kuchynská linka stala súčasťou bytu, a teda majetkom žalovaného ako fyzickej osoby - podnikateľa, odvolací súd považoval za nedôvodnú, nakoľko v konaní nebolo preukázané riadne odovzdanie diela žalovanému. Naopak, preukázané bolo platné odstúpenie od zmluvy, ako aj demontáž zhotovenej kuchynskej linky a jej následné umiestnenie mimo predmetného bytu.

17. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatoval, že nie je potrebné v odôvodnení zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré sú už obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup

odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08 a IV. ÚS 372/08). V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 2Cdo/170/05, z ktorých vyplýva, že pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu.

18. Za správne považoval odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal v rozsahu 100% nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

20. Podľa názoru dovolateľa sa odvolací súd nesprávne vysporiadal s relevantnými skutočnosťami, ktoré v konaní uvádzal žalobca, v dôsledku čoho v napadnutom rozhodnutí absentuje dostatočné odôvodnenie, ako aj úvaha súdu, ktorá by bola spravodlivým a presvedčivým podkladom napadnutého rozhodnutia. Absencia riadneho odôvodnenia a presvedčivej úvahy súdu je prejavom ľubovôle súdu, ktorá má za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia ako celku, z čoho zároveň vyplýva porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Podľa mienky dovolateľa napadnuté rozhodnutie neposkytuje dostatočné odpovede na žalobcom nastolené otázky a tvrdeniami žalobcu sa zaoberá iba povrchne, bez dostatočného odôvodnenia a skúmania jadra problému. Postupom odvolacieho súdu tak bolo porušené právo žalobcu na riadne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ako aj právo na vysporiadanie sa so všetkými tvrdenými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, čím došlo k závažným procesným pochybeniam zo strany odvolacieho súdu, na základe čoho je (z hľadiska žalobcu) celé konanie, ako aj napadnuté rozhodnutie nezákonné a nespravodlivé.

21. Dovolateľ poukázal na to, že aj keď je napadnutý rozsudok zdanlivo veľkého rozsahu (22 strán textu), tak konkrétne odôvodnenie vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu je obsiahnuté len v odseku 23.2. na strane 19. Odvolací súd sa obmedzil na strohé odôvodnenie, pričom svoje rozhodnutie založil len na všeobecných formuláciách súdu prvej inštancie. Celé napadnuté rozhodnutie sa zakladá na úvahe, v zmysle ktorej dielo údajne nebolo zhotovené riadne, nebolo odovzdané a žalovaný si mal voči poskytnutému plneniu uplatniť reklamáciu, pričom po uplynutí lehoty poskytnutej na odstránenie väd mal žalovaný platne odstúpiť od zmluvy. Žalovaný mal žalobcu vyzývať na prevzatie kuchynskej linky, ktorá bola demontovaná z bytu číslo 16 a na ťarchu žalobcu má byť to, že si kuchynskú linku neprevzal a trval na vrátení finančných prostriedkov. S takýmto odôvodnením napadnutého rozsudku dovolateľ nesúhlasí, pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením, ktoré je však nedostatočné a nepresvedčivé.

22. Dovolateľ upriamil pozornosť na to, že dielo bolo vykonané riadne a včas, netrpelo žiadnymi vadami, ktoré by zaviniť žalobca, alebo by mohli byť s jeho konaním akokoľvek späté. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že žalobca nekonal v súlade s pokynmi žalovaného, nakoľko žalovaný mu neadresoval žiadne požiadavky.

23. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že na základe zmluvy o dielo vyhotovil pre žalovaného dielo, t. j. kuchynskú linku, ktorá bola namontovaná do bytu žalovaného a vyrobená podľa predstáv žalovaného a v súlade s parametrami daného konkrétneho bytu, pričom žalovaný za toto dielo nezaplatil plnú sumu a dielo uložil do iného bytu. Jemu v súvislosti s výrobou kuchynskej linky vznikli náklady, ktoré je žalovaný povinný nahradiť. Nemožno klásť na ťarchu žalobcu to, že si kuchynskú linku neprevzal.

Keďže kuchynská linka bola vyhotovená práve do bytu žalovaného, na strane žalobcu objektívne neprichádza do úvahy možnosť túto kuchynskú linku predať inému zákazníkovi, resp. ju prepracovať na inú kuchynskú linku. Jedinou relevantnou náhradou za vyhotovené dielo je práve náhrada vynaložených prostriedkov na zhotovenie tejto kuchynskej linky. Za neadekvátny a arbitrárny považuje postup súdu, v rámci ktorého odobril postup žalovaného, ktorým mu spôsobil náklady v súvislosti s výrobou kuchynskej linky určenej do bytu žalovaného a vyrobenej podľa jeho predstáv, pričom žalovaný nemá byť povinný za to zaplatiť. Podľa názoru dovolateľa sa súd dostatočným spôsobom nevysporiadal s dôkazmi, ktoré predložil, a to najmä čestným prehlásením pána Murárika, ktorý bol prítomný pri odovzdávaní diela. Súd nesprávne vyhodnotil, že zo strany žalovaného mala byť uplatnená reklamácia, k čomu však nikdy nedošlo.

24. V danom prípade je arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu daná primárne rozporom súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností predmetného súdneho sporu s pravidlami formálnej logiky, ako aj absencia jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany žalobcu a ochranou proti takému konaniu. Súd dostatočným spôsobom neinformoval a neoboznámil strany sporu o skutkových zisteniach a právnych záveroch, na základe ktorých meritórne rozhodol a neposkytol zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu cez optiku príslušných zákonných ustanovení s tým, aby sa zaoberal predmetným sporom do jadra jeho podstaty. V napadnutom rozsudku odvolacieho súdu sú obsiahnuté skutkové a právne závery, ktoré sú svojvoľné, neudržateľné, zmätočné a nepreskúmateľné a vo svojom celku popierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

25. K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, alternatívne zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdov oboch inštancií, rozhodnutia považuje za vecne správne a riadne odôvodnené, preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ tvrdí, že neboli zodpovedané ním uvádzané relevantné otázky, avšak tieto sám v podanom dovolaní žiadnym spôsobom nešpecifikuje a ani neuvádza, prečo ich považuje za podstatné. Dovolateľ sa v zásade obmedzil len na formálne a všeobecné odkázanie na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, s poukazom na výroky z nálezov ÚS SR, avšak bližšie neuvedol, akú konkrétnu otázku súdy nezodpovedali.

26. K meritu veci žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobcu o tom, že dielo riadne odovzdal a že dielo nemalo žiadne vady, sú celkom nepravdivé. Sám žalobca v rámci svojho výsluchu pred súdom prvej inštancie predsa uviedol, že si je vedomý jednotlivých vád diela, existenciu namietaných vád diela zo strany žalovaného nepoprel a jeho obrana spočívala len v tvrdení, že k vadám došlo v dôsledku nepreloženia vypínača (viď. zápisnica zo 6. októbra 2021). Z vykonaného dokazovania však jednoznačne a nesporne vyplynulo, že dielo nebolo vykonané riadne a bez vád, a teda tvrdenia žalobcu sú účelové. K tvrdeniu žalobcu o tom, že mu vznikli náklady v súvislosti so zhotovením kuchynskej linky, ktoré by mu mal žalovaný nahradiť, uviedol, že žalobca tieto náklady v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nešpecifikoval a nepreukázal ani ich výšku. Náklady vynaložené žalobcom nemožno stotožňovať s ním uplatneným nárokom na zaplatenie dohodnutej ceny diela za riadne zhotovené dielo, preto súd nemohol žalobcovi priznať ani takýto nárok.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

28. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

29. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedenú procesnú vadu videl dovolateľ v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami a stotožnil sa s nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň spochybnil aj skutkové a právne závery rozsudkov súdov oboch inštancií.

30. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva.

31. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

32. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04).

33. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Podľa ustanovenia § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

36. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu ich rozhodnutí, prebiehal v zmysle právnej úpravy CSP. Žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti jeho rozhodnutiu podať odvolanie, čo aj využil. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, ktoré umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. V takom

pripade sa odvolací súd môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a (prípadne) len na zdôraznenie jeho správnosti doplniť ďalšie dôvody, a to najmä vo väzbe na relevantné odvolacie námietky odvolateľa. Zmyslom takejto právnej úpravy je znovu neopakovať tie isté vecne správne dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. V tomto smere dovolací súd poukazuje na rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08 a IV. ÚS 372/08, v zmysle ktorých pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia opakovane zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného a odvolacieho súdu tvoria jeden organický celok, a preto je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie. Aj v prípade skráteného odôvodnenia je však odvolací súd povinný vysporiadať sa s podstatnými (kľúčovými) tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

37. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento v rámci svojho odôvodnenia podrobne uviedol odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a svoju argumentáciu k rozhodujúcim odvolacím námietkam žalobcu (nie ku všetkým, pretože pre meritórne rozhodnutie veci nebolo potrebné, aby sa zaoberal posúdením každej jednej námietky) v odsekoch 20 až 28 odôvodnenia v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu, pričom uzavrel, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o dielo podľa Občianskeho zákonníka (§ 631a nasl. OZ), ktorá mala zároveň charakter spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 OZ), čo odvolací súd vysvetlil v odsekoch 22 a 23.1 odôvodnenia svojho rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že dielo nebolo zhotovené riadne a odovzdané žalovanému 26. októbra 2018 (podľa tvrdenia žalobcu), a že z dôvodu existujúcich väd diela žalovaný platne odstúpil od zmluvy o dielo e-mailom z 2. decembra 2018 v zmysle § 642 ods. 2 OZ, v dôsledku čoho zmluva o dielo zanikla s právnym účinkom ex tunc, teda od počiatku (odseky 23.2 a 24 odôvodnenia odvolacieho rozsudku). Odvolací súd považoval za správny aj záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na zaplatenie ceny diela v zostávajúcej sume 1 950 eur s príslušenstvom, keďže žalobca nepreukázal nárok na zaplatenie dohodnutej ceny diela v celkovej výške 2 950 eur (ktorý nárok bol predmetom sporu - pozn. dovolacieho súdu), z ktorej preddavok (zálohu) v sume 1 000 eur žalovaný vopred zaplatil, pričom žalobca v spore nepreukázal ani náklady, ktoré účelne vynaložil na dielo v dôsledku odstúpenia žalovaného od zmluvy o dielo s právnym účinkom ex tunc (takýto nárok nebol predmetom sporu, čo vyplýva aj z obsahu žaloby - pozn. dovolacieho súdu).

38. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (odsek 20 odôvodnenia) vyplýva, že za podstatné odvolacie námietky žalobcu odvolací súd považoval námietky voči právnemu posúdeniu zmluvy o dielo ako zmluvy uzavretej podľa Občianskeho zákonníka v režime spotrebiteľskej zmluvy, ďalej námietku, že dielo odovzdal riadne a včas bez väd žalovanému a že žalovaný od zmluvy o dielo odstúpil neplatne, z dôvodu ktorého mu vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy z titulu doplatenia ceny diela. Tieto námietky žalobcu ako odvolateľa odvolací súd považoval za nedôvodné z dôvodov, ktoré uviedol v odsekoch 22 až 28 odôvodnenia svojho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces a inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP], avšak z obsahu odvolania k týmto odvolacím dôvodom nevyplýva žiadna argumentácia žalobcu. Odvolací súd sa napriek tomu stručne zaoberal aj posúdením týchto dvoch odvolacích dôvodov v odsekoch 12, 13, 16 a 17 odôvodnenia, pričom konštatoval, že nezistil žalobcom namietané procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozsudku a rovnako nezistil ani žiadnu vadu týkajúcu sa procesných podmienok konania, čo preskúmaval z úradnej povinnosti (odsek 16 odôvodnenia rozsudku).

39. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani námietku o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, čo uviedol v odseku 17 odôvodnenia, v ktorom (okrem iného) poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, teda jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o nedôvodnosti uplatneného nároku a tento vysvetlil

spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplyva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, odôvodnenie preto zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP a k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, ešte neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore.

40. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nedostatočné a nepreskúmateľné a odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, len sa stotožnil s nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu, odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav veci, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a na posudzovaný prípad aplikoval príslušné právne predpisy, pričom zrozumiteľne a dostatočne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie zostatku ceny diela vyúčtovanej faktúrou č. 10190001 z 5. februára 2019, splatnou dňa 19. februára 2019 v sume 1 950 eur za zhotovenie a montáž kuchynskej linky. Odvolací súd zároveň k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam, týkajúcim sa merita veci, uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, a to v odsekoch 20, 21, 22, 23.1, 23.2, a 24 odôvodnenia rozsudku. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné a odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalobcu, na ktoré mu dal odpoveď tak, ako je už vyššie konštatované.

41. Dovolateľom namietaná nesprávnosť, resp. neúplnosť skutkových zistení nepredstavuje vadu, ktorá by v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu bola považovaná za vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. V dovolacom konaní totiž dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistených urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V civilnom sporovom konaní majú strany sporu právo označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), pričom dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak potom v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená.

42. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti

(závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol (ako neprípustné) podľa § 447 písm. c) CSP.

43. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane sporu (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.